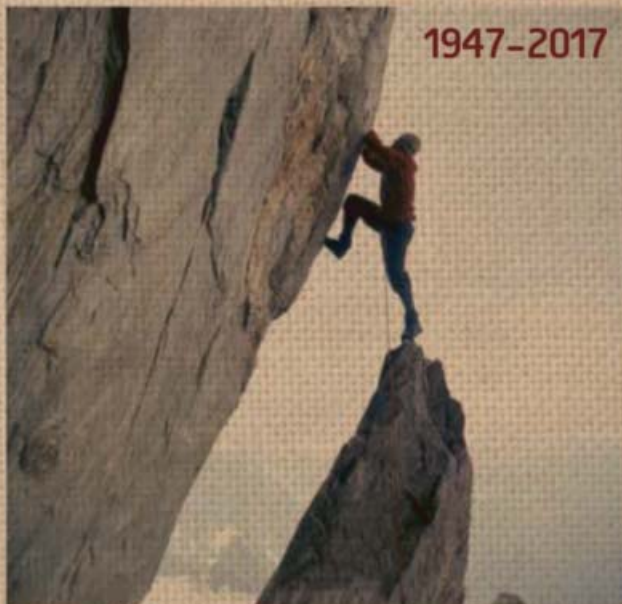

KRONIKA

ALPINISTIČNEGA ODSEKA JESENICE

AO JESENICE

70 let alpinizma

Planinsko društvo Jesenice
Alpinistični odsek Jesenice
Cesta železarjev 1
4270 Jesenice

Kronika Alpinističnega odseka Jesenice (1947–2017)
Izdalo in založilo Planinsko društvo Jesenice, Alpinistični odsek Jesenice, zanj Maja Perko
Zbrali: člani AO Jesenice
Uredila: Maja Perko in Raf Kolbl
Lektorirala: Zala Vidic
Oblikovala in pripravila za tisk: Maja Perko, MAJ DIZAJN
Fotografija na naslovnici: Odprava AO Jesenice v Centralne Alpe, 1959; iz arhiva AO Jesenice
Fotografije: arhiv AO Jesenice in člani AO Jesenice
Tisk: Antus d.o.o. Jesenice
Naklada: 500 izvodov

Jesenice, september 2017

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

796.52(4974Jesenice)(091)

PLANINSKO društvo (Jesenice). Alpinistični odsek
Kronika Alpinističnega odseka Jesenice : 1947–2017 / [zbrali člani AO Jesenice ; uredila Maja Perko in Rafael Kolbl ; fotografije
arhiv AO Jesenice in člani AO Jesenice]. - Jesenice : Planinsko društvo, Alpinistični odsek, 2017

ISBN 978-961-285-815-5
1. Gl. stv. nasl. 2. Perko, Maja, 1963-
291285760

KRONIKA

ALPINISTIČNEGA ODSEKA JESENICE
1947-2017

Jesenice, september 2017

Vsebina

	Ena težjih skupnih tur doslej	5
	70-letnica AO Jesenice	7
	70-letnica alpinizma na Jesenicah	8
	Jeseničan' so najboljš'	9
	Zgodovinski pregled na splošno	7
Kronika Alpinističnega odseka Jesenice	1947–1957	17–60
	Janez Krušič: Odprava AO-ja Jesenice v švicarske gore	39
	1958–1967	61–116
	Pavel Dimitrov: Srečanje generacij	63
	Milan Valant: Poročilo alpinistične odprave AO-ja Kranj in Jesenice v Centralne Alpe	80
	Milan Valant: Spomin na greben	85
	Prijetno združiti s koristnim	88
	Mitja Košir: Bil sem v francoskih gorah	93
	Pavel Dimitrov: Proti neosvojeni gori	101
	1968–1977	117–162
	Niko Bernard: Smer nekega lepega jesenskega dne	125
	Mitja Košir: Dva nepozabna dneva	129
	Uroš Župančič: Nekoč je bilo kakor v pravljici	134
	Roman Česnik: Bat v Peternelu	140
	Branko Klinar: Prvenstvena smer Marjana Zorča med Rokavi in Škrlatico	145
	Branko Klinar: Spomin na zimski vzpon po Centralni smeri Široke peči	149
	Milan Fülle: V Stenarju	154
	Nova planinska smer, ki povezuje Julijske Alpe	185
	Dolfe Jelenc: S smučmi v Špikovem grabnu	161
	1978–1987	163–216
	Davorin Praprotnik: Mladi alpinisti v Črni gori	166
Izidor Kofler, Dolfe Jelenc: Uspešna odprava gornjesavskih alpinistov v Afriko	175	
Jani Pšenica: Življenje ne more umreti	181	
Jani Pšenica: Butn-skala ali živemu človeku se vse zgodi	182	
Jani Pšenica: Smer JLA v severnem ostenju Šit	185	
Barbara Koselj: Dva šestnajstletnika v Brahmovi	194	
Klemen Volontar: Les Courtes in Švicarska	197	
Benjamin Ravnik: Zimsko plezanje v Skočnikih	200	
Klemen Volontar: Zopet v Franciji	205	
Evgen Morič: Severna stena Travnika	208	
Alpinistična odprava Hoggar	213	
Raf Kolbl: Meteora	125	

1988–1997	217–250
Matjaž Ravhekar: Torres del Paine	220
Plezali smo v kraljestvu nomadskih Tuaregov	221
Benjamin Ravnik: Riba v južni steni Marmolade	224
Igor Zalokar: Ko nič ni pretežko	229
Raf Kolbl: Pehar pozimi	231
Lojz Novak: Aconcagua 1995	244
1998–2007	251–280
Klemen Volontar: Nepal ... spremeni človeka	252
Marko Bezljaj: Hudičev žleb	264
Marko Bezljaj: Škrnatarica iz Amfiteatra	265
Marko Bezljaj: Monte Rosa	266
Martin Pretnar: Kirgizija – Pik Lenin	272
Tina Noč: Kako sem plezala Aschenbrennerja	275
Mirko Klinar: Prokletije 2007	277
2008–2017	281–386
Joži Repinc: Odprava v Peru	283
Martin Pretnar: Peru 2010	289
Timotej Rajgelj: Od prvih alpinističnih izkušenj do JLA	290
Lea Dežman: Velebitaška	292
Andrej Čuder: Smer Chere	295
Maja Perko: Meteora 2011	299
Andrej Čuder: Zimske zgodbe	302
Lidija Režek–Družijanič: Jubilejna – tura avantura	310
Dejana Majstorovič: Bivak IV Na rušju	315
Manca Klina: Vileda skozi stoletje	319
Rok Feldin: Biokovo 2015 – Glavno da se klajmba	326
Darko Bernik: Kar dobra banda smo – Dvojka od a do ž	332
Matija Volontar: Moja plezalna sezona 2015–16	341
Marko Štojs: Sardinija 2016	350
Uroš Lakič: Paklenica 2017	354
Blaž Špendov; Katarina Noč, Gregor Robič: Ailefroide, Francija – 2017	356
Marko Butinar: Utrinki ali korak skozi čas	364
Niko Hrovat: Odmev spominov	373
Peter Ramuš: Kar nekaj za zbornik	382
Mitja Šorn: Moja plezalna pot	384
Klin Jeseničan in nekaj podatkov	387

Ena težjih skupnih tur doslej

Ko so mi pred dobrim desetletjem člani AO-ja Jesenice zaupali vodstvo odseka, mi je pri brskanju po arhivu prišla v roke zajetna bukva – “na roke” napisana kronika. Ob listanju sem kmalu prišla do spoznanja, da v rokah držim pravo bogastvo in da knjiga nikakor ne sme ostati nekje na dnu omare ali celo končati v kakem kontejnerju za odpadni papir (kaj pa veš, kaj koga prime). Na sestanku odseka sem povedala za moje odkritje in predstavila idejo o izdaji. Prisotni so bili seveda navdušeni, da knjigo “spravimo v svet”, čeprav se tisti trenutek nihče ni zavedal, kaj nas pravzaprav čaka. Najboljša priložnost za izdajo bi bila okrogla obletnica odseka, ker je bila šestdeseta tik pred vrati, smo projekt predstavili za 10 let.

Bukvo smo dali “na varno” – v hrambo Slovenskemu planinskemu muzeju Mojstrana – tam so jo digitalizirali in nam dali izvod, na odseku pa smo se lotili prepisovanja. Odločili smo se, da jo prepišemo dobesedno in ohranimo sočen jezik ter duh takratne miselnosti. Spremenjena (popravljenjena) so le zemljepisna imena, ki so bila nemalokrat zapisana fonetično ali pa celo tako, da ni bilo moč razbrati – na katerih “bregih”, za vruga, so lezli. V pomoč so nam bila vestno napisana poročila in fotografije z odprav in taborov.

Obenem so se pojavili tudi problemi pri prvenstvenih vzponih, ki so bili v takratnih časih zabeleženi bolj “opisno”, velikokrat še tako zelo skopo. Še dobro, da obstajajo alpinistični vodnički, arhiv Alpinističnih novic, Planinski vestniki, časopis Železar ... iz vseh teh publikacij smo črpali podatke. Nemalokrat pa je dilemo rešil telefonski razgovor.

Stara Kronika pa je bila zapisana le od ustanovitve odseka – od leta 1947 do leta 1980. Od tu naprej jo je bilo treba dopolniti. Obstajajo sicer zapisniki sestankov (včasih napisani s telegrafskim stilu, včasih pa prav poetično), poročila z občnih zborov Planinskega društva Jesenice, vpisne knjige z vzponi in podatki v Alpinističnih novicah, pred koncem tega tisočletja pa še teh ni več veliko. Dekleta in fantje so očitno veliko plezali in malo manj zapisovali, ali pa svoj arhiv zapiskov in fotografij skrbno čuvajo zase. V “digitalni” dobi se seveda lahko primeri tudi kaka taka nevšečnost – da disk z arhivom pade trdo na tla, ali pa računalnik postane žrtev neozdravljive viroze.

~

Naša knjiga je sestavljena iz kronike, se pravi podatkov, dopolnjena s “prostimi spisi”, tudi tistimi, ki so bili že objavljeni, zlasti v Železarju in s fotografijami.

Delo smo si razdelili – Katarina in Rok, Tjaša, Petra, Dejana, Roman in Nina smo vzeli vsak po deset let in jih uredili. Darko, Peter, Aleksandra in Dejana so pregledali Železarje in “potegnili ven” prispevke AO-jevcev, Raf je pregledal Alpinistične novice in razglede, jaz pa del Železarjev in Planinske vestnike. Nanika, Majda, Marko in Raf so sproti pregledovali zbrano gradivo. Ko so na odseku videli, da gre zares, se je marsikdo potrudili napisati članek in pobrskati za fotografijami.

Za pisanje pa sem pridobila tudi nekaj naših starejših članov, svoja doživetja so zapisali na romantičen način, iz srca in duše in jih je prav prijetno brati.

Ko je bilo zbiranje pri koncu, je bilo potrebno ves ta material spraviti v knjigo. Pri tem sem bila postavljena pred dilemo – objaviti vse – knjiga bi imela najmanj 1000 strani; na žalost je bilo potrebno narediti izbor.

~

Tako, naša skupna tura je zaključena. Zahvaljujem se vsem članom, kajti vsi smo sodelovali pri soustvarjanju te knjige – zgodovine našega AO-ja. Še posebej se zahvaljujem Mitju Koširju, Pavlu Dimitrovu, Marku Butinarju, Niku Hrovatu, Vladu Hledetu, Romanu Česniku, Borisu Pervanji, Branku Klinarju, Lojzu Novaku, Gorazdu Jeršinu ... ki so me poslušali in odgovarjali na vprašanja “Ti, kaj pa je bilo takrat ... ali mogoče veš, kdo je na fotkah ...” in članom na odseku, ki so žrtvovali marsikatero uro prostega časa za zbiranje in urejanje podatkov. Hvala lektorici za pregledano besedilo (verjetno je kakšna napaka še vedno prisotna). Hvala seveda Rafu in sinu Nejcu, ki sta me je ves ta čas potrpežljivo prenašala in marsikaj postorila namesto mene. Zahvaljujem pa se tudi tistim, ki so bili le v mislih z nami.

Za konec pa naj povem – lahko smo ponosni, da pripadamo družčini Alpinističnega odseka Jesenice, mlajšim pa polagam na srce – negujte tradicijo odseka in – če si sposodim besede Nika Hrovata – naj plamen strasti gori še naprej.

Maja Perko
načelnica AO Jesenice

70-letnica A0 Jesenice

Veš, Vlado, letos bomo pa praznovali 70-letnico našega odseka, Alpinističnega odseka Planinskega društva Jesenice. Lepo, sem rekel, da ste se odločili, kar pogumno, čaka vas obilica dela in vam bom rad pomagal po svojih močeh. Ja, veš, pa tudi napisanega bo nekaj v ta namen, v mislih imamo knjigo, bolj zbornik, ki nas bo popeljal skozi zgodovino 70-ih let odseka. Začetne strani še niso popisane, pa jih lahko kar uporabiš za uvodnik – je bilo rečeno.

Dobro nam je poznano, da so prelomna leta načina obiska gora pomaknjena daleč v začetke stoletja za nami. Bilo je obdobje v katerem se je zagovarjal obisk gora samo kot izletniška tura, ki nas bo varno pripeljala do srečnega zaključka. Vendar se je tako mišljenje moralo nekako umakniti vedno številnejšim pogumnejšem (predrznežem), ki so hoteli spoznati tudi tisti tako hudo nedostopen svet strmin, ostenij in v nebo kipečih vrhov gora. Iskanje novih in novih poti (smeri) prehodov in drznih pristopov je bilo čedalje več. Korak za korakom, raztežaj za raztežajem se je pisala bogata zgodovina začetka alpinizma v naših gorah. To zgodovino so pisali številni, ki jim je alpinizem širil obzorja duha in jim polnil življenjski moto.

Zgodba jeseniškega alpinističnega odseka je bila začeta tam blizu jeseni davnega leta 1947. Ustanovitelji odseka so bili ljudje z bogatimi izkušnjami iz alpinizma v vseh elementih. To so bili alpinisti, ki so sodili v sam vrh tedanjega dogajanja v gorah. Na to pot so kasneje stopale generacije za generacijo, v tem obdobju se nas je kar nekaj zamenjalo. Ja, dovolil sem si tako zapisati, ker sem tudi sam dodal kakšen kamenček v ta bogat mozaik, ki nam ustvari podobo nekega uspeha povezanega z odreknanji, voljo ostati na poti, ki zahteva celega človeka, kjer polovičarstvo, negotovost, omahovanje in oziranje nazaj niso dovoljeni.

Vsebina tega zbornika, knjige, zgodovine nam bo prikazala v svojih zapisih, novelah popoln pregled dosežkov posameznikov in celotnega uspeha alpinističnega odseka v določenem obdobju. Knjigo so sestavljali številni avtorji zapisov, skupna jim je samo tema, vse ostalo je prepuščeno njihovi presoji, videnju – prikazati način življenja nekega alpinista. Urednikom tega jubilejnega dela gre vsa pohvala za vložen trud. Ustvarjeno je nekaj, kar ne bo šlo v pozabo in bo ohranjeno številnim, ki se bodo odločili stopiti na pot alpinista.

Alpinistični odsek Jesenice je sestavni del Planinskega društva Jesenice. S svojim dejanji in uspehi so člani odseka veliko dodali k prepoznavnosti društva in z njimi s ponosom ostajamo na skupni poti.

Vlado Hlede – Hlod
predsednik PD Jesenice

70-letnica alpinizma na Jesenicah

Ljudje so se začeli ukvarjati s plezanjem že davno – predvsem zaradi potrebe po preživetju. Z napredkom in razvojem pa je plezanje postalo športna dejavnost, ki se nenehno razvija.

Alpinizem se dogaja v naravi, kjer se pogoji ves čas spreminjajo. Alpinist mora zato imeti veliko znanja in izkušenj, saj mora v steni mnogokrat sprejeti hitre odločitve, ki lahko odločajo tudi o njegovem preživetju. Varnost se zaradi napredka tehnik varovanja in opreme sicer izboljšuje, vseeno pa alpinizem še vedno velja za dokaj nevaren šport.

Na Jesenicah pod okriljem Planinskega društva Jesenice deluje alpinistični odsek že 70 let. Zahvala za to gre predanim članom, alpinistom, ki svojo privrženost temu športu prenašate na nove člane, jim pomagata pri pridobivanju znanja in izkušenj, da bodo tudi sami lahko okusili adrenalin v steni.

Dragi alpinisti, želim vam čim več varnih vzponov in veliko užitkov pri vaših podvigih.

Srečno!

Tomaž Tom Mencinger
župan

Jeseničan' so najboljš'

Kako ohraniti zgodbe, uspehe, prigode, uradne zadeve, kronologijo ter vse ostalo pomembno alpinističnega odseka, da jih neizprosni čas ne posrka v pozabo? Publikacija, ki smo jima priča, je vsekakor zagotovilo, da bo bogata zgodovina odseka živela naprej tudi z novimi rodovi jeseniških ter ostalih slovenskih alpinistov, pa tudi vseh ostalih beročih ljudi.

Še bolj pomembno vprašanje kot kako shraniti že storjeno za zanamce, pa je vprašanje zakaj? Čemu? Kdor ne pozna lastne zgodovine ne more razumeti sedanjosti ter se ne more učinkovito spoprijeti z izzivi prihodnosti. Ljudska modrost, ki velja tudi za vse obiskovalce gora, zlasti pa to velja za alpiniste.

Alpinisti smo svojevrstni ljudje, ki se potikamo po divjem, neizproslem in privlačnem gorskem svetu, v vertikalnih sten in po grebenih gora. Sile nezavednega nas nagovarjajo, da odhajamo znova in znova v za nas usoden gorski svet, ki nas zaznamuje tako ali drugače, napolni z življenjem, uči, tudi kaznuje, predvsem pa neizmerno bogati z lepotami narave ter življenja, lastnih spoznanj in neprecenljivega prijateljstva. Vsaka generacija prinese nov kamenček v mozaik alpinistične aktivnosti. V konkretnem obdobju, na svoj, drugačen način. Odkrivanje novega, želja po prvenstvu, avantura, preseči že doseženo ter ostale tako pomembne karakteristike alpinizma vsaki generaciji omogočajo svojevrstno alpinistično udejstvovanje. Če hočeš stopiti v korak s časom, če hočeš najti svoje mesto v času in prostoru, moraš najprej poznati svojo domačo (tudi širšo) delo predhodnikov. Le tako lahko resnično stopiš na svojo lastno pot in zarišeš svojo alpinistično črto. V gorah in v dolini.

Koliko zgodb se nabere v sedemdesetih letih določenega odseka? Toliko, kot so člani tega odseka aktivni. Pa ne samo pri alpinističnem udejstvovanju, torej pri plezanju, ki je gonilo vsakega alpinističnega odseka, tudi pri vključevanju z različnimi aktivnostmi v širšo gorniško družino. Pri pisanju o gorah in prilogah alpinistov, gorniški inovativnosti in nenehnem prilagajanju trenutnemu času, vključevanju v gorsko reševalno službo, sodelovanju na bolj ali manj pomembnih alpinističnih odpravah, vključevanju v lokalno in širšo civilno življenje ter vse ostalo. Ne nazadnje pa so v publikacijah zabeležene osebne in intimne zgodbe posameznikov, navez in nasploh članov alpinističnega odseka Jesenice. Neponovljivi trenutki, ki so v besedi in fotografiji ovekovčeni za vse nas.

Zbornično obsežni publikaciji sta neizpodbiten dokaz, kako bogat in pomemben je (bil) alpinistični odsek Jesenice. Za člane odseka verjetno nič tako novega, za nas ostale, ki poznamo samo pomembnejše jeseniške akterje in njihove alpinistične dosežke, pa je celoten (v večini faktografski) zapis z odličnim slikovnim gradivom posebno darilo za slovenski alpinizem ter našo preteklo in polpreteklo alpinistično zgodovino. Šele ko je gradivo zbrano in urejeno na tak način ter posledično prezentirano nam bralcem, se lahko zavemo, kako aktivna in uspešna je lahko sicer mala, a še kako prodorna lokalna alpinistična družina kot je alpinistični odsek Jesenice.

Ob visokem jubileju bi rad čestital vsem sedanjim in preteklim članom alpinističnega odseka Jesenice. Iskren poklon. Ponosno lahko zrete v pretekli čas vašega odseka, na vse preplezano in vse opravljeno v gorskem svetu ter tudi v dolinskem vsakodnevnem življenju. Seveda gredo vse pohvale tudi akterjem pri izidu pričujočih publikacij. Nепrecenljivo delo, polno navdihujočih pripovedi, osupljivih zgodb in pronicljivih zapisov ter tako zelenih vpogledov v intimno zakulisje alpinističnega odseka, na katerega smo lahko vsi ponosni.

Miha Habjan
načelnik komisije za alpinizem PZS

Zgodovinski pregled na splošno

Prepis uvoda iz Kronike AO Jesenice

Vsem, ki bodo pisali zgodovino o razvoju planinstva in alpinizma v naših krajih, bo zelo težko zbrati vse podatke. Pisec zgodovine bo imel težko, a hvaležno polje, ko bo zbiral in sestavljal podatke o strmih vzponu planinstva in alpinizma v tem najlepšem predelu jugoslovanske zemlje.

Razvoj planinstva v naših krajih sega nazaj v sivo davnino. Vzniknil je iz trde gorenjske zemlje – od preprostih sinov našega malega naroda, od pastirjev, planšarjev, lovcev in drvarjev; prešel si svojo klasično dobo, dobo polno romantike in se povzpel preko zelenih gorenjskih planin, preko golih in sivih skalnatih vrhov, prešel v smeje utrjene gazi, v zasnežene gore in končno našel pot med najširše plasti našega naroda.

Žar plavžev in martinovih peči, pesem strojev in težkih kovaških kladiv, težko in naporno delo v delavnicah, valjarnah in drugod je ob prelomu stoletja vzdramilo iz monotonega življenja tudi jeseniškega kovinarja in mu vzbudilo živo potrebo po življenju v prirodi v osrčju veličastnih gora.

Delovni človek, ki dan za dnem vliva, kuje, oblikuje in kali železo ter jeklo, je v sebi začutil živo potrebo, da se vsaj enkrat na teden nekje na planinah telesno in duševno sprosti, odpočije in si nabere novih moči za težko delo v železarni. Dim med Mežakljo, Golico in Rožco je vzbujal delovnemu človeku hrepenenje po čistem zraku, miru, soncu in svobodi. Tako je bilo nekdanj, tako bo danes in tako bo tudi v bodoče.

Stalno si mogel videti kovinarje, ki so hiteli in še hitijo v prostem času v naročje gora. Odkar se piše kronika planinstva so se v njem vedno navajala imena Gorenjcev, Bohinjcev in Dolincev, ki so na trdih jeseniških tleh našli svoj novi dan.

Po prvi veliki svetovni vojni je pa zlasti delovala mladina, ki je bila vodilni kader; iskala je novih poti in že vidimo

Jeseničane med soustanovitelji TK-ja Skale. Od tedaj pa vse do današnjih dni so uspešni in zmagoviti pri vseh akcijah, ki jih je izvedlo naše planinstvo v cilju pozitivnega napredka.

Ljudje iz naše srede so dvignili raven našega planinstva in še prav posebej alpinizma do višin, katerim so se čudili tudi dozoreli in napredni alpski narodi. Zmagoslavna pesem naših ljudi je odmevala iz Severne triglavske stene, izpod Ladje, iz Črnega grabna, izpod Sfinge in Jugove smeri in se družila z ono iz Martuljka in Planice, naše ime se je pisalo zmagoslavno preko sten Planice in Krnice.

Prešerno so peli naši fantje na snežnih poljanah Triglava, Bohinjskih gora, izpod Jalovca, na Rožci in Črnem vrhu – na Zelenici in še povsod tam, kjer so zmagovito tekmovali z najboljšimi in domov nosili lovoričke zmag.

Jeseniškega planinca in alpinista najdeš povsod. Z vsem znanjem in vso dobro voljo so neprestano vzgajali nove mlajše kadre, ki so se uspešno borili v plateg, previsih in prepadih naših najtežjih sten, tudi one so vzgojili, ki so bili najboljši krmarji na snežnih strminah pobočij in so z lahkoto in z veliko mero znanja ter poguma zmagovali bleščeče strmine.

Če pa se je le kedaj prebudil demon smrti premagane gore in je senca padajočega mladčevega telesa zdrknila v globino in je kri oškropila obličje gora, so bili Jeseničani tisti, ki so v sebi nosili veliko bolečino in plemenito pomagali vsakomur, ki je bil v gorah pomoči potreben.

V borbi, pomoči in nesreči so jeseniški delavci – alpinisti, smučarji in gorski reševalci – postavili celega človeka, kot to pristoji pravilno vzgojenemu, skromnemu, prekaljenemu tovarišu.

Veliko je imen, jasno in svetlo zapisanih v knjigo razvoja našega slovenskega gorništva, med njimi se na častnem

mestu blešče imena naših ljudi, ki so, nesebični, pomoči potrebnemu tovarišu darovali svoja lastna življenja.

Veliko slabotnih gazi je bilo speljanih v pobeljene gore, naši fantje so jih zgazili v globoko gaz in stečino, po kateri so utirali pot v novo stopnjo alpinizma.

Kakor nad prepadi, v prevesah, v stebrih in ozkih okrajkih, na ožarjenih grebenih poletnih gora, prav tako – morda še z veliko večjo silo in znanjem – so zmagovali in zmagojejo naši mlajši alpinisti zasnežene gore, kadar jih biča vihar in kadar ledene igle pijejo mladostno silo in plazovi pojo svojo uničujočo pesem.

V težko priborjeni svobodi so naši alpinisti spet tisti, ki gradijo trde temelje novemu ljudstvu, gorništvu in kalijo v visoki šoli gora nov lik gornika, ki pravilno pojmuje in izvršuje vse naloge, ki jih ima dober in pošten v ljubezni do bližnjega, do naroda in domovine.

Po vsem, kar je zapisanega v stenah naših gora, kar usmerjajo številne gazi v zasneženih gorah, o čemer pričajo številni križi in grobovi z našimi imeni iz velike domovinske vojne in vse to, kar je zapisano v dobi, ko se piše nova zgodovina našega alpinizma, stojimo Jeseničani brez dvoma med prvimi.

Te poti, ki so nam jo utrli naši vodniki, ne bomo nikoli zapustili in jo toplo priporočamo vsem našim znancem, le ta pot je prava, kjer se vzgaja in kuje nov človek, ki ruši in gazi vse zapreke, ki ovirajo prosto pot k množičnemu planinstvu in vrhunskemu alpinizmu. S te poti ne bo skrenil nihče, ki se bo kalil in oblikoval v visoki šoli gora, ki so in ostanejo šola mladih, smelih in odločnih ljudi. V gorništvu bomo Jeseničani delali vedno pošteno, z vsemi ustvarjalnimi silami. Strmeli bomo za tem, da bo zastava našega vseljidskega planinstva in vrhunskega alpinizma večno vihrala na vrhovih naših svobodnih gora. Trudili se bomo vedno, da v tem duhu vzgojimo planinsko generacijo, in da bomo neprestano klesali lik novega gornika – borca in junaka, iskrenega tovariša in srčno dobrega človeka, ki bo vse svoje znanje in vse svoje sile postavil v dobro domovine in naroda.

Kronika
Alpinističnega odseka Jesenice

